

Trong những năm qua, tôi đã có nói cho anh em biết một số những điều mà các lãnh tụ cộng sản khi đến tin về với Thờ Thờ Ngô Đình Diệm bằng đạo chánh và sát hại.

Các lãnh tụ Việt Cộng Miền Nam, như Nguyễn Hữu Thọ, hoặc Miền Bắc, như Võ Nguyên Giáp, và cả ông Hồ Chí Minh, đều có những điều mà bị nhân công này.

Hôm nay, tôi nhắc lại những điều mà xét đó, và thêm vào đó, tôi xin kể thêm vài chuyện mà chính tại tôi đã được nghe, được biết là những điều mà Ông Hồ Chí Minh, từ miền nam một người đã được nghe chính Ông Hồ nói.

Có biết những chuyện này mà có chút lưu ý để trả lời cho những người lập luận rằng "giết Ông Diệm là một điều cần để trả thù".

Những nay thì rõ ràng rằng đó là lợi ích mà từ việc có một số nhân vật, quân sự và dân sự, để với dân tộc Việt Nam, không những để với hai triệu người đã phải bỏ quê hương đi tìm nơi an thân, mà ngay cả một số triệu người Miền Nam đang phải sống trong ô nhục, đàn áp, đói rách, mà chế độ cộng sản đã áp đặt lên họ.

Tôi kể lại sau đây những thông tin thu thập của báo chí và học giả, mà tôi đã có dịp nhắc đến trong bài điếm sách "The Year of the Hare" của Giáo Sĩ Francis Xavier Winters năm 1999 cho tập chí của Đ& "World Affairs": " Một quan điếm mà về với đạo chánh tháng 11, 1963: Ngô Đình

Diệm không phải là kẻ tác quái mà là một nạn nhân của thực dân" (Bài này đã được đăng ra trên Việt, in ra và phát cho người dân. Là Tháng Năm Tháng Tháng năm 1999). Tôi xin trích lại một đoạn sau đây:

"Khi được tin ông Diệm bị lật đổ, Hồ Chí Minh nói với ký giả cộng sản danh tiếng, Wilfrid Burchett: "Tôi không thấy ngạc nhiên gì về chuyện này".

"Khi tháng Năm Nguyên Giáp và những đồng chí còn sống sót của ông gặp Ông McNamara ở Hà Nội tháng 11 năm 1995, họ nói rằng: "Chính sách Kennedy ở Việt Nam sai lầm nhất cho tới nay. Ngô Đình Diệm là một người có tinh thần quốc gia, không khi nào ông chịu đầu hàng cho người Mỹ dành quyền điểu khiển chiến tranh, và sự ngu ngốc của Mỹ dành quyền đã đưa người Mỹ đến thất bại đắt giá.

Cho nên, kẻ thù của cuộc đảo chánh lật đổ ông Diệm năm 1963 là sự kết thúc sớm [sự hiện diện] Hoa Kỳ ở Việt Nam, một điều đáng làm cho người ta ngạc nhiên"

"Và đài phát thanh Hà Nội nói: "Do sự lật đổ Ngô Đình Diệm và em ông là Ngô Đình Nhu, tất cả quốc gia Mỹ đã tự mình hủy diệt những cơ sở chính trị mà họ đã mất biết bao nhiêu năm để xây dựng"

"Về phía các lãnh tụ. Một Trần Giỏi Phóng Miền Nam thì họ không ngờ là họ lại may mắn như thế. Nguyễn Huệ Thôn nói với báo Nhân Dân: "Sự lật đổ Diệm là một món quà mà Trần ban cho chúng tôi."

Và Phó Chủ tịch Trần Nam Trung nói: "Tôi Mỹ quyệt đến nỗi người người a giết a dòng. Chúng tôi không khi nào tìm được một người hiền như Diệm."

Trên đây là chuyện báo chí và học giả ngoại quốc kể lại. Bây giờ tôi xin kể ba chuyện mà chính tôi đã được tai nghe mắt thấy từ những người trong cuộc. Những chuyện này vừa có một giá trị nhân chứng, vừa có một giá trị lớn về lịch sử, và đối với chúng ta, những người kính mến Tháng Tháng, nó làm cho ta hạnh phúc là "Diemiste" (Năm 1955, ở quán trọ ở Trocadéro, Paris, một người Pháp mà người tôi là "espèce de Diemiste", khi viết về tôi, vì ông ta cho rằng tôi đã c

đi ngang xe ông, và tôi rớt lỵ làm hãnh diện bợ mợ ng nhợ vớ y...)

1/ Trong những năm trước 1963, trong số kẻ giết M ở Sài Gòn có ông Keyes Beech, đặc phái viên của báo Chicago Tribune, một nhà báo rất được kính trọng. Năm 1963 ông này không vào huân chương kháng chiến. Sau 1963, ông vẫn được ở lại Sài Gòn, và ông vẫn thân thiện với tôi. Ông thỉnh thoảng mời tôi đến nhà ông ở phố Ngô. Ông ăn cơm. Một hôm, trong những chuyến ông kể tôi nghe có chuyện sau đây.

Ông nói: "You know, on the afternoon of the day President Diem was overthrown, I was in a bar in Pnom-Penh. Sitting next to me was Wilfrid Burchett. We were not friends. But on hearing the news about President Diem's death, he turned to me and said: "It's unbelievable! They have killed the only man with the ideas and the organisation that can stop us". ("Thật là không thể tin được: chúng nó đã giết chết người duy nhất có thể đứng lên và thể chế có thể chặn chúng tôi"). Burchett không nói rõ "chúng nó" và "chúng tôi" là ai, nhưng ta cũng có thể thấy rõ là "chúng nó" là phe cộng sản, và "chúng tôi" là phe cộng sản.

2/ Lúc trước, trước năm 1945, ở Huế, tôi quen bà Hoàng Thị Mộng Chi. Bà này là con của Thủ tướng Thủ Hộ Đức Khôi, cháu gọi Bác sĩ Tôn Thất Tùng là chú, và vợ Bác sĩ Đặng Văn Hộ. Bác sĩ Tùng là bà con và hàng xóm, ở cách nhà tôi hai nhà, và Bà Chi ở sát nhà Bác sĩ Tùng. Bà là bạn thân của Ông Tô Quang Bửu, thầy tôi. Nên chúng tôi qua lại thường xuyên, và tôi coi bà là vợ, và bà cũng coi tôi như vợ của tôi như em mình.

Sau 1945, bà Chi đem con đi Pháp, ở Paris cho chúng đi học. Lúc đó tôi du học ở London. Mùa hè nào cũng có vợ Paris chơi và ở nhà bà ở, có khi ở cả tháng. Nhưng sau 1954, bà ra thân với phía Bắc Việt, có lẽ vì Bác sĩ Tùng và ông Bửu ở phía đó, cũng có thể vì Bác sĩ Hộ, lúc đó là Thủ tướng Quân Y trong quân đội Việt Nam, mà lại thêm có vợ bé. Tôi thì cộng tác với Thủ tướng Diệm. Vì vậy mà tôi không đi lại với gia đình Bà Chi nữa.

Sau 1960, và nhất là sau 1968, thì "chính quyền" lại càng rõ ràng hơn nữa, vì Bà Chi làm bí thư cho Bà Nguyễn Thị Bình. Hai người con bà ở cũng "anti-Saigon" rất hăng, và khi "phe ta" thắng trong năm 1975 thì mẹ con đều dốt nhau với Việt Nam thậm chí ngay.

Qua bạn bè, đặc biệt là anh Bửu Kênh (nay đã mất), một người bạn thân của gia đình bà Chi, mà cũng thân tôi, tôi được biết như trên, nên sau 1975, tôi vẫn giữ thái độ "kính nhi viễn chi".

Nhưng một hôm, vào khoảng năm 1978, nhân dịp ghé Paris, gặp anh Bưu Kênh, anh y b: "Sao toa không đến thăm Chị Chi". Tôi trả lời: "Sợ c m y! Chị c chi Chị y tiếp tui mà đến!"

Anh Kênh nói: "Đến đi! Chị h i thăm toa đó!" Tôi ngạc nhiên. Anh Kênh nói thêm: "Nay, thay đ i r i!". Tôi nghĩ: "À, nh r a!". Và một hai hôm sau, tôi đến tho i đến bà Chi. Bà trả i r t vui v , xem nh ch ng có gì x y ra gi a ch y và tôi t 1954 c , và b o tôi đến ch i. Chị i nói thêm là Chị s làm "purée de pomme de terre" cho tôi ăn. Xin nói đó là món ăn mà tr c 1954 bà y th ng cho tôi ăn. Bà làm r t ngon, và tôi r t thích.

Trong buổi tái ng , nói chuyện lông bông luôn m y gi đ ng h . Tôi ng i nghe nh u h n là nói, và nghe ba m con đua nhau đ kích Vi t C ng k ch li t! Tôi s ng s t. Tôi không dám h i t i sao, nh ng ch đoán, nh bà Chi nói "t i nó t l m", và nh anh Bưu Kênh cho bi t tr c đó là trong chuyện v Vi t Nam bà không đ c Vi t C ng tiếp đón ni m n , vì nó th ng r i nên không c n đ n bà n a. Bà thì i t ng r ng vì bà là ng i có công, nh t là đã giúp c ng s n trong vi c tuyên truy n (con đ i th n Tri u Nguy n mà i đ ng v phe cách m ng, bí th Bà Nguy n Thi. Bình, ngay Paris, trong m t cu c đàm phán h tr ng).

Ng i con thì có th l là "t i nó đ t quá" (nó nói r ng Mã Lai không ph i là qu c gia đ c l p, còn Lê Đ c Th , đ c anh ta đ n đi coi thành t u kinh t k nghê. Pháp lúc vi ng thăm Paris thì cho r ng "ch ng có gì đáng đ ý")!! Nh ng đi u đáng ghi nh t là giây phút chót c a cu c tái ng . Lúc đó cũng g n 12 gi khuya. Bà Chi đ a tôi ra c a, và cùng tôi đi m y b c ra gi a ph , lúc đó v ng. Tôi không h đ c p gì đ n ông Di m trong cu c g p g , nh ng tr c khi chia tay bà ta nói: "Nghĩ k i, ch có Ông Di m là h n h t!".

3/ Chuyện th ba là m t chuyện v kiên nh n, hay có th nói là lì l m. T năm 1963 tôi h ng nghĩ r ng Ông H Chí Minh ph i có chia s v i nh ng ng i trong Đ ng m t nh n đ nh gì v cu c đ o chánh. Nh ng s u t m tài li u, h t năm này qua năm khác, không th y có m t nh n đ nh nào c a Ông H . T t nhiên, đi u đáng làm nh t là h i nh ng ng i g n gũi Ông H . Nh ng h là ng i "phía bên kia", và h l i Hà N i. Làm đ c vi c này h u nh là vô hy v ng. Nh ng, may thay, tôi đã làm đ c.

Trong th i gian g n đây tôi may m n g p m t ng i t Hà N i, mà tôi quen khá thân tr c năm 1954. Và cũng r t may, ng i này là m t ng i hi m có đã đ c chính tai mình nghe Ông H nh n đ nh v v đ o chánh 1963.

Ngái này tuyát đái cám tôi tiát lá tên trong khi y còn sáng, vì đây là mát "bí mát thâm cung", nên tôi chá gái y là "Cán bá X". Cán bá X đã ká cho tôi nghe câu chuyán nhá sau: Y là mát ngái có mát tái Phá Chá Tách á Hà Nái ngày xáy ra đáo chánh á Sài Gòn. Y thuác mát nhóm đác Ông Há cho gáp chiáu ngày 2/11/1963.

Khi vào Phá Chá Tách thì Ông Há đang bán tiáp mát phái đoàn gì đó. Y phái đái ngoài hành lang. Đang đái thì tháy có ngái mang mát bao thá vào cho Ông Há. Nhìn vào, tháy Ông má thá ra đác, xong, không nói gì, bá thá vào túi, rái tiáp tác tiáp khách. Mát lúc sau, khách đi rái, Ông cho gái nhóm cáa Cán bá X vào, và nói: "Lúc náy ngái ta báo cho Bác biát là Ông Diám váa bá lát đá. Ông Diám là ká đách thá ghê gám nhát cáa Bác. Nay Ông đã bá loái rái, thì chián tháng chác chán sá vá ta rái."

Lách sá Mián Nam Viát Nam tá 1963 đán 1975 có thá tháu gán trong câu nói đó, và nháng ngái tá nhán là thuác vá Đá Nhát Cáng Hoà nên nhác nhá nháng cá nhán, hay đoàn thá, đã nhúng tay vào viác lát đá và há sát Táng Tháng Ngô Đình Diám nên suy niám vá câu nói đó và trách nhiám cáa mình vá nháng gì đã xáy ra tá 1963 đán nay.

Ottawa, Nhân Lá Táng Niám Táng Tháng Ngô Đình Diám, năm 2002.